Llegat

Per PepMaria el dl., 15/07/2013 - 09:00

Un matí de juny vaig tenir el privilegi de parlar per skype amb en Carlos. En Carlos és un antic alumne meu que treballa a Bangalore, l'Índia, des de fa un any llarg. Em va trucar perquè està pensant en un canvi de feina i volia saber la meva opinió sobre un tema vinculat amb la responsabilitat social de les empreses.Després dels comentaris professionals, li vaig preguntar com era això de viure a l'Índia. Em va dir: "Tot és nou cada dia. Des que surto de casa fins que arribo a la feina, no paro de trobar-me sorpreses: arbres, fruites, animals, menjars, vestits i costums de la gent. Impressiona la pobresa, però també dóna esperança veure que la ciutat està evolucionant: es fan nous edificis, s'obren noves línies de metro..."Vam passar a parlar sobre els seus companys. Alguns estan en llocs de treball on guanyen molts diners. Aleshores va dir: "Jo no espero, quan sigui vell, avaluar la meva vida per haver tingut una casa gran i un bon cotxe a la porta, sinó per les vides que hauré ajudat a salvar". Es va fer un breu silenci. Només se'm va ocórrer dir-li que es connectés amb gent que pensen i intenten viure com ell. I vaig afegir: "Per cert, un suport per a l'estil de vida que portes pot ser rebre cada quinze dies un text d'espiritualitat que envio a una llista de correu. T'interessa?". Més enllà del màrqueting dels meus escrits, em va sembla molt significativa la manera com en Carlos parlava del sentit de la seva vida. Ho feia a partir de la idea de llegat: el que orienta la seva vida, el que l'ajuda a prendre opcions, és allò que vol deixar darrera seu en acabar la vida. I defineix aquest llegat tot comparant dues imatges: per una banda, una casa bonica i un cotxe de luxe; per l'altra, una colla de vides humanes salvades. Segurament algunes d'aquestes vides tenen avui per a en Carlos els rostres de les persones que es troba al carrer a Bangalore quan camina cap a la feina, o quan es desplaça en rick-shaw per la ciutat.De tant en tant, i sobretot quan he de prendre decisions, pot ser bo preguntar-me quin llegat vull deixar en la vida. I respondre-m'ho amb la mateixa concreció (imatges incloses) amb què m'ho va explicar en Carlos aquell matí a través de les pantalles dels nostres ordinadors. Quins rostres vull incloure en el meu llegat? A quins béns materials, a quines altres imatges em caldrà tal vegada renunciar per a tirar endavant el meu llegat? Aquestes preguntes es poden respondre escrivint un text. Però la intuïció d'en Carlos apunta que la concreció del llegat serà més eficaç, més potent, si la dibuixo. Perquè, parafrasejant la dita, una imatge té més força que mil paraules.Em pregunto quina imatge concretava el llegat de Jesús de Natzaret. Els evangelis en suggereixen moltes: de fet, cada paràbola en porta una o dues d'associades. Una de les més repetides és la del banquet: Jesús somniava en un banquet on tothom està convidat, començant pels més pobres i marginats. I va fer realitat aquest somni tot seient sovint a taula amb tota mena d' "indesitjables". Aquesta experiència de fraternitat sense barreres a taula li va acabar costant la vida, però també li va donar forces per a realitzar el seu llegat fins al final.